

maal til Fangerne om dette Forhold, og han skriver: „Jeg indrømmer, det var en Fejl, men Rygterne svirrede, og jeg vilde have Vished“. Det kan naturligvis være en Undskyldning for ham; men en meget grov Fejl har han dog virkelig begaaet. Først gennem denne Skrivelse blev Fængselsdirektøren, som sagt, bekendt med den af Inspektøren foretagne Undersøgelse, og han skrev da straks til Viceinspektøren — Inspektøren havde den Gang Permission — og bad ham indsende nærmere Oplysninger, og saa snart det derefter var Fængselsdirektøren muligt, allerede inden Udgangen af Juni Maaned, tog han selv derover for at foretage Undersøgelse. I Betænkningen siges det nu (Tillæg B. Sp. 4143), at Fængselsdirektøren først skred til at optage Forhør paa Anstalten paa direkte Opfordring fra Løjtnant Skaftes et halvt Aarstid efter, at denne havde henvendt sig til Direktøren om Sagen. Jeg maa skarpt paa-tale dette og kan ikke bruge noget mildere Udtryk derom, end at denne Fremstilling indeholder en Usandhed, en Urigtighed af tendentios Art, thi Mindretallet kan ikke være ukendt med, at Fængselsdirektøren, saa hurtigt det overhovedet er muligt, efterkommer Løjtnant Skaftes Opfordring til at undersøge Sagen, og derfor er der ingen rimelig Aarsag for Mindretallet til at fremstille det, som om han har været modvillig overfor denne Henvendelse og har ladet hengaa et halvt Aar, inden han tager sig af Sagen. At Direktøren først optager Forhør efter Løjtnant Skaftes Opfordring, har simpelt hen sin Grund deri, at Direktøren først derigennem bliver bekendt med Sagen; og at han først optager Forhør et halvt Aar efter, er altsaa positivt forkert. Jeg venter derfor, at det ærede Mindretal ved dets Ordfører her i Tinget (Fraenkel), naar Ordføreren igen faar Ordet, gør Fængselsdirektøren en uforbeholden Undskyldning for den her debiterede Usandhed.

Efter at have faaet Anmeldelsen fra Løjtnant Skaftes afholdt Fængselsdirektøren altsaa Forhør saa hurtigt, det overhovedet var ham muligt. Han afhørte alle de Funktionærer, som kunde antages at vide Besked, og den eneste af de paagældende Fanger, som endnu hensad i Anstalten. I sit Referat af og Indstilling til mig an-

gaaende Sagen udtaler Fængselsdirektøren følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse: „Efter at min Undersøgelse i Nyborg Straffeanstalt var afsluttet, sammenkaldte jeg alle Funktionærer og meddelte dem, at Undersøgelsen ikke havde afgivet nogen Støtte for Beskyldningen mod B. om at udvise uterligt Forhold overfor Fangerne. Jeg opfordrede enhver til at melde sig hos mig, hvis han maatte mene at have noget som helst af Betydning at kunne forklare, og jeg tilføjede, at jeg først forlod Nyborg den følgende Eftermiddag, hvorfor der indtil da vilde være Lejlighed til at melde sig. Jeg udtalte sluttelig, at jeg, hvis jeg den følgende Dag forlod Nyborg, uden at nogen havde meldt sig hos mig, ansaa mig for berettiget til at gaa ud fra, at ingen havde nogen Oplysning at give udover, hvad han allerede maatte have meddelt mig, og at jeg da maatte forlange, at ingen af dem overfor andre fremsatte Udtalelser, der indeholdt nævnte Beskyldning mod B. Skulde jeg imidlertid erfare, at Rygtet ikke nu var dødt, vilde jeg anse min Undersøgelse for ufyldstgørende, og jeg vilde da straks lade foretage en kriminel Undersøgelse, for at den kunde blive draget til Ansvar, der havde forset sig, hvad enten det saa blev B. eller en anden, som for med løs Tale og forstyrrede Anstaltens Arbejdsro. Efter min Undersøgelses Afslutning har jeg intet senere hørt om, at Rygterne om B. var i Live, førend Sagen nu — altsaa efter 2 Aars Forløb — atter er blevet rejst under Politundersøgelsen“. Jeg skal tilføje, at naar de to Undersøgelser, som Inspektøren anstillede, ikke førte til noget positivt Resultat, saa skyldtes det i alt Fald for en væsentlig Del den Omstændighed, at den Betjent K., overfor hvem Gartner B. ogsaa havde gjort Tilnærmelser, under disse Afhøringer gav en Forklaring, der var vidt forskellig fra den, han senere afgav under den kriminelle Undersøgelse, det har han ogsaa udtrykkelig indrømmet under Forhøret i Retten, og som Undskyldning herfor angav han, at han vidste, at Gartner B. stod højt i Inspektørens Gunst, og at han var bange for, at han skulde faa sin Afsked. Derfor talte han ikke Sandhed overfor Inspektøren, og han følte sig bun-